

Eemal eespool oli lehma-kari sõõmas. Karjast ei olnud esite nähagi, ja alles siis, kui proua oma tütrega ligemale jõudis, märgas ta teda. Kari sdi wagusaste, karjane oli maha istunud ja luges hoolega ühte raamatut, nõnda et ta kahe jalutaja ligemale tulemisest sugugi tähele ei pannud ega vääd ülesse ei töötnud.

Proua pani seda foguni imeks, ja tal tuli himu teada saada, mis üks karjapoiss ka peaks lugema. Ka wäike Ella wahtis tähele panemisega lugewat poisikest. Mõlemad astusid viimaks tema ligi.

„Mis raamatut sa loed?“ küsits proua Gesti keeli poisikese käest.

Karjane lõi filmad ülesse ja ehmatas ära korrata nii uhkeid Saksu enese juures nähes, ega teadnud midagi teesi küsimise päälle kosta. Punastades tõusis ta ruttu maaist ülesse. Ehf küss ta nägu tublikeste päewatan'd oli, vōdis selgeste näha, et ta ilusa jumega poiss oli, umbes saheteistkümnearas. Kaks selget tarka silma wahtisid waetwase mütsi alt välja. Proua silmitses lähfelt poisikest, ja Ella nähti iseäranis hää meelega tema otsa waatavat.

„Noh, mis raamat, see on, mis sa loed?“ küsits proua teist korda raamatu päälle käega näidates.

Nature fartlikust oga siiski väga viisakaste wasatas poisikene: „See on üks Saffa feele õppimise raamat. Et mul himu on vōeraid feeli õppida, ja et ma kõrgemasse kooli ei jõua minna, siis katsumine nature Saffa feelt oma jõuu ajal fätte saada.“

See oli prouale foguni ootmata osi.

„No, kas siis õppimine fa sel wiifil edasi läheb?“ küsits ta. „Ees ta lähe issa, kui fa raskeste,“ vastas poisik. „Kui mõnest tükist ise jagu ei saa, siis lähen sihelkonna-foolmeistri juure, kes siin lähib sel elab, ja tema poeg aitab mind edasi. Geesama on mind fa esite lugema õpetanud Saffa feeles ja mulle esimese juhatuse annud.“

Weel mõnda muud vastust andis poisikene prouale, nii et see poisi häast mõistustest peagi märku sai.

Et sel waheajal tõld juba eemale oli jõudnud ja nüüd siini pidas mõlemaid jalutajaid oodates, siis pidi proua äta minema. Kui ta oli fuulnud, et poisikese nimi Mart P. (täit nime ei tahata meie siin ära ütelda)olla, rutas ta tütrega tõlde tagasi. Saäl küsits ta mees tema käest, mis nad karjapoisiga rääkinud. Kui talle sai ära räägitud, siis pani ta seda küss imeks, aga tegi pea jälle teist juttu. Võdis, kus baron Ritter elas, ei olnud säält laugel, ja nad jõudsid warsti fodu, ja kõik oli peadegu ära unustatud. Aga wäikene Ella ei unustanud Marti mitte ära, waid palus mõne päewa pärast maimaid, et see ehk midagi teels terase karjapoisi kasuks. See tõi juhtumise jalutuse käigul jälle proua meelde, ja ta lastis wagusal kombel jätele fuulata, kes, kus ja kuda poisikene on.

Igal pool räägiti imreasju sääl ümberkaudu poisikest. Ta olla tulafooli peagi läbi teinud, aga päälle selle weel palju osju õppinud, ja mõista lugeda, kirjutada ja rehfendada, et forab, päällegi maade tundmist ja palju muud tarbust.